

[Ingmar Wagner.]

ning, det ved man. Den tyske arbejderklasse vender sig forbitret imod den, den tyske ungdom siger: ohne uns. Nej, nu er det de tyske militarister, der skal være demokratiets og fredens støttepiller i vor del af verden. Inden man træffer denne uhyggelige afgørelse, så tænk denne tanke til ende: det er de terrorbander, der torterede, der myrdede, der brændte i Danmarks hus, der nu skal være vore militære partnere, altså dem, der, som vort partis ordfører sagde, dræbte vore unge i Shellhusets kældere, lægerne i Odense, Kaj Munk, uskyldige kvinder og børn ved mordbrand, dem, som pinte vore tapre frihedskæmpere til døde. Det er dem, der nu skal have våben, der nu skal forsvare demokratiet. Jeg vil sige det sådan: disse dyr i menneskeskikkelse, som er ansvarlige for millioner og atter millioner menneskeliv.

For et par år siden havde jeg lejlighed til at besøge en tysk koncentrationslejr i Polen, et besøg, som endnu er præntet dybt i min bevidsthed, og som jeg aldrig vil glemme. Hvad så man her i denne tidligere tyske dødsfabrik, der endnu står som en skamstøtte over den tyske militarisme? Ja, den dag i dag ligger der bjerge af sort kvindehår, klippet af jødiske kvinder, umiddelbart før de skulle i gaskammeret. Håret skulle bruges til madrasser eller andet. Der ligger endnu dynger så høje som huse af små børnesko, sko tilhørende børn, som SSerne dræbte, måske med et enkelt hug af deres geværkolbe, eller også blev disse uskyldige børn sendt i gaskamrene.

Der kan fortælles om mange andre grusomheder, og det er dem, som udførte dem, vi nu skal være med til at give våben; de, der myrdede i Auschwitz, i Norge, i Danmark, skal nu i uniform og være vort lands allierede. Alle, der medvirker til dette, må også være med til at påtage sig dette tunge ansvar. Det er næsten som at stikke en skarpsleben kniv i hånden på en lystmorder. Man kan ikke dulme sin samvittighed med, at der er et demokrati på vej i Vesttyskland, og at militarismen ikke endnu en gang vil få lov til at vise sit dødningsfejæs. Virkeligheden er nemlig helt anderledes, for militarismen i Vesttyskland står allerede i fuldt flor. Der foregår dag ud og dag ind en voldsom forherligelse af militarismen og en for-

herligelse af Hitlers forbrydelser overfor børnene i skolebøgerne og overfor de unge gennem snesevis af bøger og kulørte tegneserier. Man skaber igen i Tyskland en ny generation af krigere. Jeg har på min plads i salen to bøger, som jeg meget gerne stiller til rådighed for de ærede medlemmer, en, som hedder „Waffen SS im Einsatz“, og en anden, som hedder „Der Deutsche Soldatenkalender“, og desuden en hel del forskellige soldaterblade, af hvilke der kommer et utal i dagens Vesttyskland. Dèr vil man kunne se, hvor forankret demokratiet er i Vesttyskland! Nej, dèr kommer den tone ustandselig frem, at nu er tiden endnu en gang inde til at bibringe den tyske ungdom forståelsen af, at dens fædre i de feltgrå kapper var pligtopfyldende mænd, som den ikke behøver at skamme sig over. Med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne bringe et par citater. Det første er af generalfeltmarskal Kesselring, som i den nævnte soldaterkalender har skrevet:

„Når oprustningen anses for rigtig af de tyske lovgivende organer, så kan det for en ung tysker kun dreje sig om at få det bedste ud af den givne situation. Da kan det være ligegyldigt, om der skabes en Wehrmacht på nationalt eller internationalt grundlag — den tyske ungdom vil vide at rede sin seng, så den kan ligge godt deri. Da vil det tyske folk kunne leve i fred. Tysk ungdom, erkend din skæbnetime! Gør, hvad din samvittighed byder dig, gør, hvad der bevarer det tyske fædreland for videre rystelser og sikrer dets fremtid!“

Vi kender disse toner. Vi kender denne Kesselring og hans forbrydelser. Han skal nok også være med i den nye værnemagt og forsvare demokratiet!

Der er talrige andre lignende udtalelser af tidligere nazigeneraler, f. eks. i den omtalte bog „Waffen SS im Einsatz“, hvor det bl. a. siges:

„Vi anerkender ikke denne dom“ — altså dommen over SS — „vi vil ikke glemme vore kammerater og medkæmpere, der endnu sidder i fremmede straffeanstalter. Vi ved, at det ikke er retfærdighed, men had og hævn, der har dømt dem. Historien vil engang vise noget andet. Vi kræver retfærdighed og kontrol ved neutrale domstole. Kun denne retfærdighed